

ЧАСТИНА 1

Кладвишче домажніх тварин

...І промовив до них Ісус: «Друг наш Лазар заснув, але я піду будити його». Розширнулися учні між собою, і де-хто з них всміхнувся, бо не знали вони, що Ісус говорив метафорами.

Тоді Ісус пояснив конкретніше: «Помер Лазар... Так і є, але все одно ходімо до нього».

Евангеліє від св. Іvana (переказ)

1

Луїс Крід втратив батька у трирічному віці й ніколи не знав свого діда. Тож він навіть не думав, що знайде батька, досягнувши седрнього віку, але саме так і сталося... Він називав цю людину другом, як і має робити кожен дорослий чоловік, так пізно зустрівши того, хто мав би бути твоїм батьком. Він зустрів його вечора, коли в'їхав з дружиною та двома дітьми у свій великий дерев'яний будинок у Ладлоу. Вінстон Черчілль також приїхав з ними. Черч був котом його дочки Ейлін.

Відбірна комісія в університеті ледве ворушилася: від пошуків будинку поблизу до роботи кидало в дрижаки, і коли родина нарешті приїхала туди, де, як вони гадали, стоїть їхній дім, — усі орієнтири виявилися правильними... («Як небесні знамення в ніч перед убивством Цезаря», — з огідою подумав Луїс) — а вони були напружені й зморені до краю. У Гейджа різалися зуби, які зовсім не давали йому спокою. Він ніяк не міг заснути, хоч би скільки колискових співала йому Рейчел. Врешті вона дала йому грудь, хоча це й суперечило графіку годування. Але, здається, Гейдж знову свій графік не гірше, а може, і краще за неї,

тож негайно вкусив маму новим зубом. Рейчел, яка все ще сумнівалася щодо їхнього переїзду до Мену з Чикаго, де прожила ціле своє життя, залилася слізми. До неї миттю приєдналася Еллі. У багажному відділенні «універсала» стурбовано швендяв Черч. Кіт нервувався всі три дні, поки вони їхали з Чикаго. Някіт із dna кошика дратував, але постійне сновидання машиною туди-сюди, коли вони здалися і врешті його випустили, виснажувало ще більше.

Луїс сам ледь не плакав. Раптом у нього виникла дика, але все ж не позбавлена певної привабливості думка. Він міг би запропонувати до приїзду фургона з меблями гайнуть в Бенгор перекусити. Поки б дружина з дітьми гуляли, він би втиснув акселератор до упору і помчав геть, навіть не озирнувшись. Ноги на циновку, і хай чотирикамерний карбюратор його «універсала» жере, скільки влізе, свое дороге пальне. Взяв би курс на південь, до самого Орландо, штат Флорида, де під новим ім'ям цілком міг би влаштуватися лікарем у «Світ Діснея». Та, перш ніж під'їхати до платного шосе, старого доброго південного шосе № 95, він зупиниться на узбіччі і швиргоне цього сраного кота у вікно.

Аж раптом машина виїхала з-за останнього повороту, і перед ними з'явився їхній будинок: доти його бачив наживо тільки Луїс. Коли посаду в Університеті Мену закріпили за ним достаточно, він прилітав із Чикаго, щоб оглянути кожен із семи варіантів, які вони вподобали на фотографіях. Це був саме той будинок, який обрав він: великий, старий, у новоанглійському колоніальному стилі (утеплений і наново обшитий. Вартість опалення хоч і була вельми високою, але не зашкалювала, залишалася у межах норми), три великі кімнати на першому поверсі, ще чотири зверху, чималий сарай, який у майбутньому можна переробити на житлове приміщення, — оточений розкішними моріжками, що сяяли зеленню навіть у цю серпневу спеку.

За будинком лежало величезне поле, де могли б грatisя діти. За ним ген за небокрай тягнувся ліс. «Ваша ділянка прилягає до державних угідь, — пояснила ріелтер. — І найближчим часом тут не планується жодних будівництв». Рештки індіанського

племені мікмаків¹ заявили свої права на понад вісім тисяч акрів землі як у самому Ладлоу, так і в містечках, що на південь звідси. Дуже заплутана судова тяганина між федеральним урядом США й урядом штату ризикувала перейти в наступне століття².

Рейчел враз перестала плакати. Вона випросталася.

— Це і є...

— Так, — промовив Луїс. Йому було трохи тривожно. Ні, радше страшно. Та годі — його просто охопив жах. Він занапастить дванадцять років життя на виплати: до того часу Еллі буде аж сімнадцять!

Він судомно глитнув.

— Що думаєш?

— Думаю, що це чудово! — сказала Рейчел, і наче камінь впав з душі Луїса. Він бачив, що дружина не жартує. Це було зрозуміло з її погляду. Коли вони об'їжджали ззаду сарай, її очі ковзали по порожніх вікнах і в голові вже цокотіли думки про нові штори, клейонки для буфетів та ще бозна про що.

— Татку, — озвалася Еллі з заднього сидіння. Вона теж припинила плакати. Навіть Гейдж у gamuvavся.

Луїс смакував тишу.

— Що, люба?

Він бачив у дзеркалі заднього огляду її карі очі, що визирали з-під русявого чубчика. Їх погляд бігав по будинку, моріжках, сусідському даху й полю, що тяглося до лісу.

— Це наш дім?

— Він ним стане, доцю, — відповів він.

— Уррра! — загорлала дівчинка, аж йому заклало вуха. І Луїс, якого часом дратувало спілкування з Еллі, вирішив для себе: хай навіть він ніколи й не побачить «Світ Діснея» в Орландо, йому байдуже.

Він припаркувався перед сараєм і заглушив двигун «універсала».

¹ Одне з індіанських племен Північної Америки. Проживають на сході Канади та на прикордонних територіях Нової Англії, зокрема штату Мен. На сьогодні чисельність мікмаків становить двадцять тисяч осіб.

² Мається на увазі XXI ст. Книга вийшла 1983 року.

Авто ще з мить погуркотіло і стихло. У пізньому надвечір'ї дзвінкої після гамору чиказьких вулиць тиші солодко заспівала пташка.

— Дім, — ніжно промовила Рейчел, все ще споглядаючи будинок.
— Дім, — самовдоволено сказав Гейдж у неї на колінах.

Луїс і Рейчел витрішилися одне на одного. Очі Еллі в дзеркалі заднього огляду також розширилися від подиву.

— Ти...

— Він...

— Він що...

Вони всі заговорили одночасно, потім разом засміялися. Гейдж не звертав на них жодної уваги: смоктав великий палець. Він уже з місяць говорив «Ма» й раз чи двічі вимовляв щось подібне до «Та» чи якесь інше звертання до Луїса.

Але зараз, навіть якщо це була випадкова імітація, чітко прогучало слово: «Дім».

Луїс підхопив Гейджа з колін дружини і обійняв його.

Так вони приїхали в Ладлу.

2

У пам'яті Луїса Кріда ця мить завжди була оповита якимись чарами. Може, тому, що вона і справді була чарівною, та найпевніше через те, що решта вечора видалася абсолютно божевільною. Наступні три години жодним спокоєм чи дивами навіть і не пахло.

Ключі від будинку Луїс дбайливо зберігав — він був дуже охайнюю і методичною людиною, цей Луїс Крід! — у маленькому конверті з манільського паперу¹, підписаному «Будинок у Ладлу — ключі отримано 29 червня». Він поклав їх у бардачок свого «Форда Ферлейна». Чоловік був абсолютно певен щодо цього. Однак зараз їх там не було.

Доки він гарячково шукав, усе більше дратуючись, Рейчел взяла Гейджа на руки і слідом за Ейлін рушила до дерева посеред поля. Луїс уже втретє перевіряв під сидінням, коли його дочка пронизливо скрикнула і розплакалася.

¹ Канатний («манільський») папір світло-жовтого кольору використовується для пересилання великої кореспонденції.

— Луїс! — гукнула Рейчел. — Вона порізалася!

Ейлін гепнулася з гойдалки (підвішеної на дереві покришки) і вдарилася коліном об камінь. «Поріз дрібний, проте репетує так, наче їй хтось ногу відрізав», — трохи нечуло подумав Луїс. Він зиркнув на дім через дорогу, де горіло світло у вітальні.

— Годі-бо, Еллі, — промовив він. — Досить. Інакше ті люди подумають, що тут когось вбивають.

— Але ж болиити!

Луїс опанував себе й мовчки пішов до машини. Ключі так і не знайшлися, зате аптечка точно була в бардачку. Він витягнув її та повернувся до дочки. Угледівши аптечку, Ейлін заверещала ще гучніше.

— Ні! Тільки не ці пекучі штуки! Не хочу, воно пече! Татку, ні!

— Ейлін, це всього-на-всього «Меркурохром»¹, він зовсім не пече...

— Будь великою дівчинкою, — сказала Рейчел. — Це ж лише...

— Ні-ні-ні-ні-ні!

— Ану припини, бо ще й дупа пектиме! — гаркнув Луїс.

— Вона стомилася, Лу, — спокійно пояснила Рейчел.

— Так, я розумію. Потримай її за ногу.

Рейчел опустила Гейджа і зафіксувала ногу Еллі. Луїс змащував її «Меркурохромом» попри все гучніший істеричний вереск дівчинки.

— Хтось вийшов на ганок того будинку навпроти, — зазначила Рейчел і знову підхопила на руки Гейджа, який поповз був кудись по траві.

— Чудово, — пробурчав Луїс.

— Лу, вона...

— Втомлена, я знаю, — він закрив пляшечку і похмуро зиркнув на дочку. — Ну ось і все. І зовсім не боляче! Визнай, Ейлін.

— Ні, боляче! Це боляче! Бooo...

¹ Речовина слабкої антисептичної дії, певний час мала шалену популярність як замінник пекучого йоду. У 1998 році FDA (Управління продовольства і медикаментів) заборонило цей засіб через наявність у його складі ртуті. Попри це в Америці «Меркурохром» усе ще доступний у продажу.

У нього свербіли руки добре всипати їй, але він лише міцніше стиснув себе за ногу.

— Ти знайшов ключі? — запитала Рейчел.

— Ще ні, — відповів Луїс. Він застібнув аптечку і підвівся. — Я...
І раптом Гейдж заверещав. Він не просто скімлив чи плакав, а справді верещав, крутячись на руках у Рейчел.

— Що з ним таке? — вигукнула Рейчел, сліпо підштовхуючи малого до Луїса. Ну звісно, чудова звичка: тільки-но малюк опиняється на межі смерті, його обов'язково треба скинути на чоловіка-лікаря. — Луїсе, що...

Хлопчик міцно стискав шию, божевільно лементуючи. Луїс перевернув його і побачив велику білу гулю, що надималася на Гейджевій ший. Було іще дещо на смузі джемпера, і воно гуло та мляво корчилося.

Ейлін, яка щойно ніби заспокоїлася, знову кинулася в крик.

— Бджола! Бджолааа! — Вона відскочила назад, перечепилася об той же, що й раніше, камінь, важко всілася на землю і заревла від ще сильнішого болю, здивування і страху.

«Я божеволію», — здивовано подумав Луїс. — *Браво!*

— Зроби щось, Луїсе! Ти можеш хоч щось зробити?

— Треба витягнути жало, — пролунав за їхніми спинами повільний, протяжний голос. — У цьому вся хитрість. Витягніть жало й посипте укус харчовою содою. Набряк спаде.

Це було сказано таким незрозумілим менським акцентом, що втомлений і розгублений мозок Луїса відмовлявся перекладати почуте: «Тре' в'тагти жало і всипнути харч'вої соди».

Він обернувся і побачив чоловіка років сімдесяті — міцного і здорового стариганя. Синя бавовняна сорочка під комбінезоном виставляла напоказ рясно вкриту зморшками шию. У нього було спалене сонцем обличчя і цигарка без фільтра в роті. Коли Луїс на нього глянув, старий розчавив недопалок між пальцями і обережно викинув. Засунув руки в кишені і криво осміхнувся. Луїсу одразу сподобалася ця посмішка — а він не належав до тих, чиою симпатію легко завоювати.

— Тіко не кажіть, що то є не мое діло, док, — додав старий. Саме так Луїс зустрів Джадсона Крендала — чоловіка, який мав би бути його батьком.

Він спостерігав за їхнім приїздом з того боку вулиці й підійшов глянути, чи не треба їм допомогти, коли вони вскочили у, як він це називав, «халепку».

Поки Луїс тримав на руках дитину, Крендал став поруч, оглянув гулю на шиї Гейджа і простягнув уперед важку, скрючену руку. Рейчел розтулила рота для протесту — його рука здавалася жахливо незgrabною і майже такою ж великою, як Гейджева голова, — але перш ніж вона встигла вимовити хоч слово, пальці старого ворухнулися. Той близкавичний упевнений порух був вправним, як маневри шулера, що тасує мічені карти, чи фокусника, що витрушує з дітей монетки. Жало опинилося в нього на долоні.

— Здоровецьке падло, 'ге ж? Городським не тре', але для села піде!

Луїс зайшовся реготом. У відповідь Крендал криво посміхнувся:

— А глибоко ж воно влізло, п'авда?

— Шо він каже, мамо? — спітала Еллі, і тоді вже Рейчел загиготіла. Звісно, це було страшенно неввічливо, але чомусь усе було добре. Крендал дістав пачку «Честерфілдських королів», засунув одного з них у кут зморшкуватого рота. Він лагідно кивав, слухаючи їхній сміх: навіть Гейдж, попри набряк від бджолиного укусу, здавлено хихотів. Старий запалив сірник, черкнувши ним об ніготь великого пальця¹. «А дід парочку трюків знає», — подумав Луїс. Невигадливих, але доволі вдалих. Пересміявшись, він простягнув праву руку: лівою він підтримував Гейджеву дупу, Гейджеву, безсумнівно, мокру дупу.

— Радий знайомству, містере...

— Джад Крендал, — відрекомендувався старий і потис руку Луїса. — Ви — новий лікар, так?

— Так! Мене звуть Луїс Крід. Це моя дружина Рейчел, моя донька Еллі, а хлопчик із бджолиним жalom у ший — Гейдж.

— Радий познайомитися з усіма вами.

¹ Такий спосіб запалення сірника вказує на те, що це був фосфорний сірник. Цікавий нюанс, оскільки такий тип сірників на момент виходу книги вийшов з ужитку.